

да удуши тѣхнѣтъ зависть, която ся повече умножи, когато имъ каза тя колко бѣше чистита. Тѣзы двѣ завистници, слѣзнахъ въ градинѣтъ за да ся тамо наплачѣтъ расположно, и си думашъ: „Защо туй малко създаніе да не по-честито отъ насъ? не сме ли ний по-обычливы отъ неѣ? — Сестро, рѣче по-старата, дойде ми нѣщо на умъ, нека ся потрудимъ та да ѣ задържимъ тука повече отъ осемъ дни; нейныйтъ страшенъ звѣръ ще ся разсѣрди на неѣ, че не не стояла на думѣтъ си, и може бы, ще ѣ разкѣса и изѣде. — Право имате сестро, отговори другата, за туй трѣбва добръ да ѣ ся милкуваме.“ И като рѣшихъ тѣй, завърнахъ ся пакъ и показахъ толко милость кѣмъ сестрѣ си, щото Хубавка отъ радость плака. Като ся изминахъ осемтъ дни, двѣтъ сестры си разчорлѣвихъ косытъ, и ся показахъ толко жаловиты за нейното търгане, щото тя имъ ся обрѣче да остане още осемъ дни.

Между туй, Хубавка прѣкори себе си за жалостѣтъ, коѣто щеше да причини на горкыя си звѣръ, когото обичаше отъ се сърдце, и ся разтѣжи като го вече не виждаше. Десетата нощъ, коѣто прѣношува при баща си, сънува, че бѣше въ градинѣтъ на палата, и че глѣдаше звѣра лѣгналъ на трѣвѣтъ прѣмрѣлъ, който ѣ прѣкорваше неблагоприятностьтъ. Хубавка трѣпна, та ся събуди и пролѣ слъзы. „Не съмъ ли твърдѣ лоша, думаше си, като наскърбявамъ единъ звѣръ, който имѣ за мене толкова си услужливостъ! Мигаръ не негова грѣшка, ако не той толко грозенъ и ако, той нема чловѣческый образъ? Той не добръ, туй повече струва отколкото сичко друго. Защо ли нерачихъ да го зема? азъ щехъ да бѣдѣ съ него по-честита, нежели сестрытъ